

Na schodech jsme teď v pátek ráno strávili s Rumíčkem spoustu času. Vlastně převážně celou prochajdu ☐ .

Dostal totiž nový žužlopichlobalonek. Neb ten starý mu ve středu sebrala mladá fenka kolie a bohužel ho odmítla vrátit. Ba ani se dostavit k majitelce. Ta prohlásila, že ji teď nepřivolá. Hm. "Tak my půjdeme stranou, aby to bylo jednodušší a pak nám ho prosím přineste támhle, budeme si tam hrát." Odpověděla jsem jí. A šli jsme si s Rumíčkem hopíkat přes provazy a obíhat lavičky. Byli jsme tam značnou dobu a pak už jsem musela jít, protože jsem potřebovala k lékařské vědě. Šla jsem za paní, která tam nivě stála, občas se o něco pokusila a to bylo všechno. Řekla jsem jí, že už musím jít, protože jinak to nestihnu a ona mi tak jako trochu vyčetla, že ona taky potřebuje jít do práce a teď nemůže. Ehe? Já za to jako můžu? Že jsem o kus dál, když už jsme ze společného chumlu psů odešli, hodila svému psovi balonek a ten její za námi běžel a sebral mu ho??? Už fakt těm lidem přestávám rozumět. Já nemůžu ani za to, že ji není schopna přivolat, to fakt nemůžu. A tak jsem to odmávla a šli jsme. Paní sice říkala, že nám ho odpoledne přinese, ale lilo, takže balonek zkrátka nemáme. Ale máme zásoby, takže je kam sáhnout.

Ovšem nový balonek, neožvejkanej , toooo je pochopitelně výborná věcička!! Taky si ho slavnostně Rumíček nesl už z domova. A měl velkoradost, jaký von je důležitý pán. O to víc, že jsem musela Tali krutopřísně vrátit domů, páč když zblejskla, že jdeme ven s NOVÝM!! balonkem, zcela pochopitelně potřebovala jít taky. Ač předtím byla smířená s tím, že teď musí počkat doma. Enemže hárací smůla. To nejde jít hromadně. A navíc v jejím pojetí hry by nový balonek novým balonkem dlouho nevydržel ☐ ☐ .

Takže Rumíček si nadšeně vyhopíkal ven a chvíli si novosti balonku užíval. Pak potřeboval napsat pár vzkazů a tak jako podobně a tak mi ho strčil do ruky, ať se o něj chvíli starám taky já ☐ . Ovšem jen do momentu, než splnil svůj ranní základní stranické úkol a měl tím pádem volný pole pro hrátky. Hrnul se ke kabeličce, kde balonek trůnil a musela jsem ho honem, honem vyndat na světlo. No, na světlo..... vona už je spíš tak jako ráno tma!! To bylo pro mě po nemoci mimochodem trochu překvápko, že už vstávám do tmy.

No ale i za šera se dá hrát. Zvlášť, když schody od zrušeného krámku, ke kterým Rumíček zamířil, jsou u lampy. Nedoběhnul tam a položil balonek na chodník, stál a dělal filutu. A hlavičku na stranu , ocáskem máchal jak tou tureckou šavlí a čekal, až zaútočím ☐ . Dělal

jsem nechápavou a rozpřáhla ruce v gestu "CojakoooO?" To ho rozhopíkalo. A to zasejc rozesmálo pána, který šel kolem a taky roztáhnul ruce v gestu "Co jako?" a zubil se na něj. A ptal se, kolik mu je. Když se dozvěděl, že pět a půl, udivilo ho to, neb ho považoval za odrostlý ščendo. No tak to ale Rumíček v podstatě je, že jo ☐☐ A proto jsme taky skončili na těch schodech.

Museli jsme pouštět balonek úúúplně z podesty, potom taky z prostředka, pak z předposledního schodu, poté jsme se vrátili zpátky nahoru a následoval jeden schod po druhém, až zase k tomu předposlednímu ☐☐ . Zodpovědná práce to byla. Rumíček vždy balonek odpovědně doprovodil a pak čekal, až mu ho hodím nahoru. No, teď už to jen sepíšeme, jak to z kterýho schodu běhá a můžem to vydat jako odbornou studii ☐☐ . Když von je u toho dycinky tak šťastnej, tak zkažte mu to nějak, že jo. Ostatně máme tu klouzavku ne? Tak si ještě klouznem kousek do sídláku. A.....

A protože potkáme paní sousedku a je nutno ji doprovodit do práce. Sousedka by nebyla proti, pan ředitel prej má pejsky rád, takže vyzvala Rumíčka, ať jde teda s ní. Kousek šel. Stála jsem tam na kraji chodníku a musela se smát, jak si vedle ní důležitě vykračoval. Pak to otočil a běžel zpátky za mnou, rozesmátej, jak tu misi řádně splnil ☐ . Za silnicí jsme si ještě čtli balonek a pak už jsem nás hnala domů, páč mě ještě čekala druhá prochajda s Taliprtkou.

Tý jsem vzala taky balonek, ale takovej bytelnější a s dírkou a do tý jsem jí dala kousek masíčka, aby ty hrátky s balonkem byly zajímavější. Když už je teď chudínek, co chodí na flexině. Mimochodem já jsem kynolog, co flexinu miluje. Když se dobře používá, je to šikovná věcička. Teda takhle - v počátcích našeho soužití by byla flexina velmi nebezpečná věcička. Nedovedu si totiž představit přístroj, kterej by vydržel ty její cirkusový veletoce, který předváděla. Tam by hrozilo, že prdne karabina ve vteřině a vystřelí mi moje jedno jediný voko. Nedala bych ruku do ohně ani za ty origoš flexiny pro 60 kg psy ☐ . I teď, když už je Tali relativně - řekněme.... normálnější jsem si taky nelajsla koupit něco jen tak, ale pořídila se opravdu origoš flexina, kde je větší pravděpodobnost, že o něco vydrží.

Má na ní větší svobodu pohybu, než na vodítku, není to takovej opruz jako se stopkou, furt to rolovat a pro pohyb v civilizaci naprosto optimální. A to i právě pro hrátky s balonkem. Když teda člověk nehází pochopitelně dálku ☐ . Ale to jsme v plánu neměly. Měly jsme v plánu si

ho jen tak čutat před sebou a hledat v trávě. Pěkně jsme to obešly koukolem, Tali se sem tam podepsala a pak jsme si chvilku s tím balonkem hrály. Poté se šla pozdravit s Dášenkama, který na ní trochu hulákaly opodál. A o kousek vedle se učinila děsně důležitou. To když jsme se potkaly s ruscí Kiwi. Byla celá hyn z toho, že Tali hárá a holky daly evidentně řeč na holčičí témata ☐ ☐ . No a Tali dávala na odív, jaká vona je momentálně honorace . Ftipná byla. A ftipný taky bylo, jak jí Kiwi jezdila pod břichem sem a tam, jak autíčko na setrvačník a skenovala jí celou ☐ . Ještě jsme si párkrát čutly u našeho domu a pak už jsem nás neeeenápadně, ale poměrně rychle štelovala domů. Neb opodál byl volně loženej souseďův pes a mně se nechtělo řešit nějaký vypjatý situace.

Doma jsem je rozdělila do jejich budoárků - neboli Rumíček do kůchně, Tali zůstává v předsíni a šla jim klohnit jídlo a sebe připravovat do prasé. A byla jsem jak chameleon ☐ každý voko jiným směrem, abych měla pořád přehled o situaci, protože dveře jsem zatím nechala otevřený, aby ten režim nebyl tak přísněj. Dali si dlábés, já se docivilizovala, rozdala odpustky, zamkla spojovací dveře a konečně vyrazila na tramvaj.

Jsem zvědavá, jak to bude o víkendu na chalupě, to nebude takováhle selanka. Tam jsou ty prostory veliký, tam to musíme ošéfovat jinak.